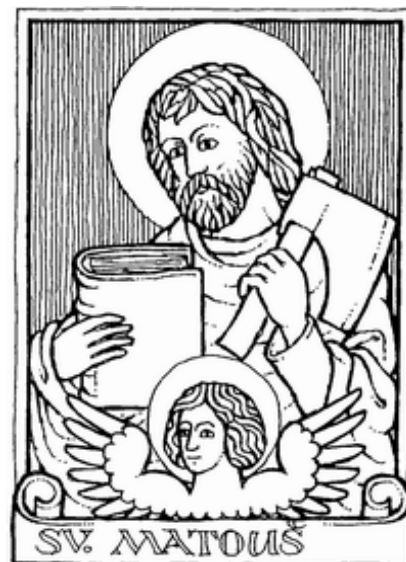

MATOUŠ

ČÍSLO 71

Silvestr 2010 a Nový rok 2011

Občasník farního společenství Fryšavy a Sněžného.

JAK PŘIŠEL SVATÝ SILVESTR K SILVESTRU

Ani ve snu jistě nenapadlo papeže Silvestra, že den jeho úmrtí 31. prosinec, se bude slavit střelením a bujným veselím.

Silvestr pocházel z kněžské rodiny. Jeho otec, římský kněz Cyrinus, zemřel jako mučedník za pronásledování v době císaře Diokleciána. Silvestr sám se zřejmě v době tohoto pronásledování také osvědčil velikou statečností. Za to byl zvolen římským biskupem. Po 22 let řídil církev v prvním údobí svobody, v době přechodu od pronásledování k životu ve svobodě.

Křesťanství bylo už tenkrát navzdory všemu potlačování velmi rozšířeno. Každý šestý obyvatel římské říše byl křesťan. A byla to říše, která zahrnovala téměř celý tehdy známý svět. Sahala od Španělska po Jeruzalém, od Paříže až po Egypt.

Proč vlastně byli křesťané po 250 let tak krutě pronásledováni? Vytýkali jim, že jsou to ateisté, že jsou bezbožní. Křesťané totiž nechtěli uznávat stovky a tisíce pohanských bohů. Uznávali jen Boha jednoho a to se Římanům zdálo málo, hotová nevěra: Křesťané jsou bezbožní, jsou to ateisté. Od té doby vzniklo v různých končinách světa mnoho pronásledování křesťanů a z mnoha příčin, ale z ateizmu nás už nikdo neviní.

Za Silvestra se církev pronásledování bát už nemusela, naopak byla zahrnována císařskou přízní. Papež dostal darem císařský palác Laterán, který se stal papežským sídlem a zůstal jím po tisíc let. Vedle paláce postavil papež Silvestr za císařské peníze první velký chrám, lateránskou basiliku. Obojí stojí dodnes. Také nad hrobem svatého Petra postavil Papež Silvestr mohutný chrám 243 metrů dlouhý. Když si srovnáme, že naše velehradská basilika – největší na Moravě – je asi 100 metrů dlouhá, vidíme, jak velkoryse stavěl tento papež. Tato basilika byla před 350 lety ještě víc zvětšena.

Papež Silvestr žil na přelomu věků. Vedl církev od života v pohanské nesvobodě k životu ve svobodě dětí Božích.

O naší době se také říká, že žijeme na přelomu věků – že lidstvo spěje od života závislého na hmotě, na hrubém materialismu k životu v novém tisíciletí, které bude víc cenit hodnoty duchovní než hmotné, hodnoty lidské víc než technické.

Ostatně teď je také konec jedné doby – jednoho roku našeho života. Je to také dlouhá doba: 7.860 hodin je to! Kolik z nich bylo šťastných? Kolik spokojených? Kolik se vleklo v nejistotě a bolesti? My si to už ani všechno nepamätujeme, ale tam, kde je spočtený každý vlas na naší hlavě, tam je každá hodina našeho života uchována navěky. Kolik je tam hodin prožitých dobře, hodin s kladným znaménkem. Kolik je tam hodin se znaménkem záporným – když jsme bližnímu nebo sobě zůstali něco dobrého dlužni, když jsme čas promarnili bez užitku?

A tak máme dost důvodů, abychom při tomto zakončování uplynulého roku pokorně prosili za odpuštění:

- Mnohé mohlo být v našem uplynulém roce lepší a pokojnější, kdybychom byli líp poslouchali tvůj hlas, Pane.

- Mnohé mohlo být v našem uplynulé roce lepší, kdybychom byli méně bezohlední k lidem kolem sebe.

- Mnohé mohlo dopadnout lépe, kdybychom byli méně malomyslní, méně váhaví.

Smiluj se nad námi.

Ladislav Simajchl

SILVESTROVSKÁ POVÍDKA

Stará líbezná povídka vypravuje o zbožném poustevníkovi, za kterým se vypravil mládenec, aby od něj naučil správně žít.

Poustevník mu řekl: Nauč se správně hodnotit svůj včerejšek – a tak se naučíš zvládnout i svůj zítřek. „Copak jsi včera po celý den dělal?“ – „Cestou sem jsem pomáhal stařence s nůsí.“ – „Dobře jsi dělal.“ – „A cos dělal ještě?“ – „Také jsem seděl na balvanu a modlil se a přemýšlel o svém životě.“ – „Dobře jsi dělal. A cos dělal ještě?“ – A mládenec se stydlivě přiznává: „Také jsem si mezitím u potoka hrál.“ – „Výborně jsi udělal.“ – řekl poustevník.

Přenesme si teď poustevníkovu otázku na sebe: „Copak jsem já po celý rok dělal?“ Dobře s námi, jestli tam budou také ty tři odpovědi ve vyvážené rovnováze: pracoval, modlil se – a mezitím si také hrál a odpočíval. Horší, kde převažuje dřina a honění nad modlitbou a odpočinkem. Horší, kde z toho „mezitím“ se stalo „převážně“. Z odpočinku zahálení. Jak jsi tedy využil času k práci? Udělal sis chvíli na modlitbu? Dovedeš odpočívat, hrát si, bavit se?

Nakonec vám povím, co bych si já tak nejvíc do nového roku přál: Přeji si to, co si přál kterýsi starý farář, jak jsem to nedávno kdesi četl:

- Pan farář si přál nové zvony, které by všem farníkům tak zněly do uší, aby je nemohli přeslechnout, když v neděli svolávají do kostela.
- Pak by si přál nové auto, které by stihlo převážet všechny babičky a dědečky, které bolí nohy.
- Pak by si přál kufr brýlí, které by mohl dát všem, co jsou slepí k potřebám bližního.
- A také bednu lepících pásek chtěl, které by zalepily všechny lživé a pomlouvačné baby.
- Ledničku si také přál, takovou, která by zchladila všechny horkokrevné a zlostné hlavy.
- A naposled si přál rentgen, tak dobrý rentgen, ve kterém by viděl své vlastní chyby a zůstal pokorný a trpělivý s chybami svých oveček.

Tohle všechno bych si přál pro sebe také.

A co přeji vám? Povím to jiným starým přáním. To už před 300 lety přál svým ovečkám Angelus Silenius takto:

Jak svědčí kalendář, rok starý skončený je a nový nastává.
Však pomni, křesťane: kdo novým člověkem se vpravdě nastává,
ten stále dosud ve starém věku žije.“

Pojďme se teď s našimi přáními a prosbami do budoucího roku obrátit na správnou adresu – na našeho Pána Ježíše Krista, jemu se pojdme svěřit do ochrany.

Zpracoval Ladislav Simajchl

NOVOROČNÍ PŘÍPITEK MARKA EBENA

Dobry večer milí televizní diváci. Jak vidíte, na řečníka jsem trochu zadýchaný, ale to je v pořádku, nepřicházím k vám jako řečník, ale jako listonoš. A mám pro vás dvě čerstvé zprávy, jednu dobrou a druhou špatnou, kterou chcete dřív? Asi tu špatnou: Tak tedy, milí televizní diváci, rok 2009 je v tahu. Před několika okamžiky se s rachotem zřítíl do propasti času a už se nevrátí. Je to špatná zpráva pro Miss 2009 – už je loňskou Miss, pro majitele nových vozů – máte ojetý vůz z minulého roku, pro ty, kteří mají loňské tramvajenky – už dvě minuty neplatí. Naše úspěchy jsou loňskými úspěchy a na naše zásluhy usedl první popílek zapomnění. Pokud jsme prokázali nějaké kvality, budeme je muset potvrdit, a pokud se nám podařilo posunout svou osobní laťku někam výš, budeme se ještě víc trápit při jejím přelézání.

A teď ta dobrá zpráva. Milí televizní diváci, rok 2009 je v tahu, a s ním se do propasti času zřítily i všechny naše loňské trable a neúspěchy. Naším trapasům už se kolegové tak nesmějí, na naše selhání se zvolna zapomíná a katastrofální čtyřky na maturitních vysvědčeních se začínají měnit na zdroj zábavy abiturientských večírků. Dobrá zpráva pro ty z vás, pro které byl rok 2009 rokem splácení dluhů, odloučení nebo nemoci – napište si k němu LONI. A vy, kteří jste v uplynulém roce prožili zklamání, rozchody nebo ztratili někoho, kdo byl vašemu srdci blízký, vezte, že čas už k vám spěchá s hojivou náplastí, na které je číslo 2010.

Stojíme tedy na prahu nového roku, který je ještě celý zahalen tmou této noci a ačkoliv se snažíme různými ohňostroji a petardami posvítit si aspoň trochu dopředu, je to marné. Je noc, doba, kdy se lidé dokážou navzájem hřát a svítit si na cestu, ale také se pod rouškou noci okrádají a vraždí. A ten nový rok má zatím tvář zahalenou do tmy a my netušíme, bude-li to tvář lapky či samaritána. A možná, že žádnou tvář nemá, že jsou to naše tváře lapků a samaritánů, které hledí do této noci a zítra začnou modelovat nový rok podle svého. Já věřím, že to bude dobrý rok a tak bych chtěl popřát všem, kteří tlačíte ten náš česko-moravsko-slezský valník dopředu, abyste měli dost sil a nedali se otrávit. A ty, kteří se na tom valníku jen vezou, bych poprosil, aby aspoň nenadávali, že to drncá. Je pravda, že jsme na té naší národní pouti museli projet kdejakou škarpou a kaluží dějin, ale důležité je, že jsme projeli. Tady za mnou stála jedna z největších figurálních plastik v Evropě a jediné, co z ní zbylo, byl sklad brambor v jejím podstavci. Milí přátelé, asi to není moc sváteční, ale já připíjím na ty brambory. Připíjím na živé brambory v podstavcích mrtvých soch a připíjím na všechny živé lidi, kteří nejsou z kamene, ale ve kterých něco klíčí. A připíjím na moudré kyvadlo času, které dělá z našich úspěchů i nezdarů minulost a které vám právě nabízí nepopsaný rok 2010.

Přeji vám upřímně, aby byl radostný a úspěšný

Marek Eben

NA KONEC ROKU

.....

A kdybych loňskou růži
chtěl utrhnout v zahradě červnové,
anebo růži utrženou
na čelo keře vrátit zase,
nemohu,
stejně jak nemohu vstoupit do přesličkových hájů třetihorních.
minulost je pro nás uzamčena, nic se v ní nedá poopravit,
nic nemohu přidat ke svým slovům a ke svým krokům,
nemohu se modlit, kde jsem klnul
nemohu plakat, kde jsem se smál.

Kalvarie všudypřítomné
rozleptává vápence vin
a naděje
kořínkem se zachycuje
v tenké ornici vteřin –

Nevím kdo všechno se za mne modlí,
nevím, kdo všechno za mne umírá,
v této chvíli, kdy se rok naklání,
ale nebýti slz lítosti,
nebylo by naděje,
nebylo by budoucnosti radosti.

Jan Zahradníček

STOPY

Co jsme to všechno letos prožili. Ohlížet se rok zpátky není nijak dlouhá doba, ale přece se nám mnohé události už ztrácejí v dáli.

Připomnělo mi to jedna novoroční pohlednice. Je na ní zasněžená krajina a ve sněhu šlápěje, stopy. Ty vpředu jsou ještě čitelné a jasné. Ale čím dál zpět se stopy zmenšují, jsou nezřetelnější.

Kdybychom se takto zadívali na obraz naší farnosti, nejdřív by nám asi padly do oka drobné stopy maličkých capiček – stopy dětí, které se v tomto roce narodily. Některé jsou dosud bosé – to jsou nekřtěňátka. Kolik jich v tomto kostele dostalo teplé papučky svatého křtu?

Když se vrátíme ke stopám ve sněhu uplynulého roku – pak tu můžeme vidět stopy, které šly napřed oddělené, pak se sblížovaly a nakonec se spojily do společného kroku.

Na trati loňského roku je několik stop, které náhle končí. Jejich jména jsou ještě živá v naší vzpomínce, ale jejich těla už odpočívají na hřbitově. Budeme je v modlitbách svěřovat Boží otcovské lásce. Budeme těm, kteří pro ně truchlí připomínat, že Bůh není Bohem mrtvých, ale živých, - že žijí v Bohu.

Mnohé stopy ve sněhu uplynulého roku jsme už sledovali. Zbývá nám zahledět se ještě na jednu, na naši vlastní.

Běžela rovno? Nebo je klikatá? Upadli jsme také někdy? Hrnuli jsme se sobecky dopředu a šlapali jiných? Dovedli jsme být vděční, když nám někdo pomohl?

Jeden člověk měl sen, že se s Pánem Bohem prochází na písku na břehu moře. A v Božím světle viděl události ze svého života a jejich stopy v písku. Někdy vedle stop jeho nohou šly ještě druhé, Boží. A tak se ptal Boha: „Pane, tys nám přece slíbil, že budeš s námi stále. Jak to, žes mne nechal samotného právě v dobách, kdy mi bylo nejhůř?“ A Pán mu odpověděl: „Já tě neopouštím nikdy. V těch dnech, kdy ti bylo zvlášť zle, to jsem tě nesl v náručí!“

Ladislav Simajchl

NEDELEJTE SI STAROSTI O ZÍTŘEK

Máme poslední den starého roku, den, kdy si více než jindy uvědomujeme, jak rychle ubíhá čas a my stárneme.

A nejenom to. Je to den plný otázek, jaký bude ten rok nový. Otázek, jejichž odpovědi jsou zatím skryty v oněch 365 dnech před námi.

Jsou to otázky palčivé. Jak bude vypadat náš stát, zda válečné konflikty ve světě nezachvátí další země a národy. za kolik budeme nakupovat chléb a mléko, budeme-li mít kde bydlet, zda budeme mít práci a spousta jiných. Nahánějí nám strach. Neboť na odpovědi na ně přece závisí náš život.

Ale opravdu? Opravdu závisí náš život právě na těchto věcech? Nesnaží se nám jenom někdo stále našeptávat: „Člověče, je hrozně důležité, abys měl plný stůl, nejlepší auto, krásný byt, abys žil?“ A my mu věříme. Stojíme fronty, hubujeme v obchodech, hádáme se doma, jsme nervózní, ztrácíme lásku k bližnímu, ztrácíme čas pro Boha. A tak se tomu „Zlému“ tomu našeptávači, úplně podaří z naší

mysli vytlačit toho jediného, na kom záleží, na kterém závisí náš život – Krista.

A právě on nám dnes říká: „Nedělejte si starosti a neříkejte: Co budeme jíst? nebo Co budeme pít? nebo Do čeho se oblečeme? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský otec přece ví, že to všechno potřebujete.“

Jak aktuální slova právě pro dnešní den! A radí nám: „Nejprve hledejte Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno.“

Nebojte se. Ať se děje cokoli. Otec vždy ví, co potřebujeme a také ví, co nepotřebujeme, co nám brání kráčet k jeho království – naši sebejistotu, sebevědomí, pohodlné zabydlení se v tomto světě. A tak nám to čas od času bere, abychom se mu neztratili.

Hledejme tedy Jeho království. To nezdrazí. Nemůže. Z Boží strany je to dar, který člověk zaplatit nemůže. A z naší stojí projevení zájmu o ně. To je cena nejvyšší – odevzdání celého svého já Bohu. Ale vyplatí se. S ním dostaneme všechno, po čem naše srdce touží.

Libor Botek

Duchu svatý,
otevři naše uši, abychom slyšeli tvá vnuknutí,
otevři naše oči, abychom viděli krásu tvého stvoření,
otevři naše srdce, abychom uvěřili v tvou lásku,
otevři naše ústa, abychom vydali svědectví o tvé dobrotě,
otevři naši mysl, abychom chápali tvou blízkost,
otevři naše ruce, abychom se chápali dobrého díla,
otevři nás celé, abychom prožívali tvou lásku.

.....
Matouš: farní občasník, pro vnitřní potřebu vydává farnost Fryšava